

Siyasî tarafgirlik



Tarafgirlik; bir fikre, meseleye, sisteme veya herhangi bir şeye “hak, adalet, doğruluk” gözetilerek değil de, herhangi bir çıkar veya yakınlık için körü körüne meyletmek, yapışmak, sahip çıkmak şeklinde târif edilebilir. Hiç şüphesiz bu, tehlikeli bir damardır.

Tarafgirlik yalnızca siyasî değil; içtimâî, dinî, cibillî, ilmî veya hukûkî olabilir! En zararlılarından birisi de siyasî tarafgirlik olsa gerek.

Dinî tarafgirlik, aktaracağımız şu fıkradaki gibi olursa, diğer tarafgirliklerin nerelere varacağı tahmin edilebilir: İki mahalleli, cami yapmada rekabet etmektedir. Biri, yeni ve muhteşem bir camii, yolun kenarına inşâ eder. Diğer mahalleliler de, “Siz cami yaparsınız da biz yapamaz mıyız?” diyerek, hemen karşısına bir cami daha diker. Ezan okunurken babası oğluna seslenir:

“Oğlum, git bak bakalım ezan-ı Muhammedî bizim camiden mi okunuyor, karşı mahallenin minâresinden mi?”

Çocuk gider ve nefes nefese gelir:

“Baba, bizim camiden!”

Adam, derinden derine:

“Aziz Allah, Celle Celâlühü!” çeker.

Dindeki mutaassıbâne “tarafgirlik”, böyle acayip bir hâlete sürüklerse; acaba “siyasî taraftarlık” nice fenâlıklara yol açar; kestirmek mümkün mü? Eğer, siyasete “inatlı taraftarlık” girerse, “Mânevî hayat ve kulluğun sıhhati, düşmanlık ve inatla sarsılır. Çünkü, kurtuluş vasıtası olan ihlâs yok olur. Zira, tarafgir bir inatkâr, kendi hayırlı amellerinde hasmına (rakibine) üstün olmayı ister. Hâlisen liveçhillâh, yâni Allah rızası için işlere pek de muvaffak olamaz. Hem hüküm/kararlarında ve muamelâtında tarafgirini (partidaşını) tercih eder, adalet edemez. İşte, faaliyet ve hayırlı işlerin esasları olan ihlâs ve adâlet, husûmet ve düşmanlıkla1 kaybolur.

Müslümanların ferdî ahlâkını ifsat eden, dolayısıyla aile ve sosyal hayatına zarar veren tarafgirliğin kaynağı nedir; dehşetli sonucu nedir? Bediüzzaman’ın orijinal ifadelerinden takip edelim:

Hem Tahtîcilik (hatalı görme, hata arama, hatalı gösterme) fikri, sûî zan (kötü düşünce besleme) ve tarafgirlik hissini menbaı olduğundan, İslâm’da lâzım olan tesânüd-ü ervah (ruhların omuz omuza verip dayanışması), tevhid-i kulûb (kalb birliği), tehâbüb (karşılıklı sevgi) ve teâvüne (yardımlaşmaya) büyük rahneler, yaralar açmıştır. Halbuki hüsn-ü zanla (iyi

düşünmekle), muhabbet ve vahdetle (birlik yapmakla) memuruz.²

Dipnotlar:

1- Mektûbât, Yeni Asya Neşriyat, s. 163.; 2- Sünûhât, Yeni Asya Neşriyat, s. 47.